

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וַיִּשְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק ד'

קונטרס 154

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ניגון "קול הזוהר" – אידיש #2 ניגון כי הרבית

טייערע יידישע קינדער,
קומטס, מיגייט זעהן וואונדער,

2 - ס'איז שוין ממש – זמן משיח,
זייט'ס ענק אביסל מטריח,

לאמיר הערן דעם גרויסן סוד,
"קול הזוהר" דאס איז דער יסוד,

לערנען פלייסג מיט א ברען,
יעדע רגע וואס מען קען,

איי, איי, איי,

ווער עס וויל זוכה זיין,
אנטקעגען משיח צו גיין,
זאל אריין כאפן – יעדע מינוט,
ווייל מ' הערט משיח'ס טריט

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ניגון "קול הזוהר" – לשון הקודש #2 ניגון "כי כל פה לך יודה"

יהודים יקרים עד מאוד,
פלאי פלאים נהנה עוד ועוד

הנה מתנגנים פעמי משיח,
אחר כותלינו משגית,

הנה מתנגנים פעמי משיח,
את עצמינו מעט נטריח

בואו נשמע את הסוד,
"קול הזוהר" הוא היסוד,
נלמד באש קודש ובחום,
כל רגע בוחק כיהלום,

החפץ במהרה לזכות לאורה,
לראות בנוי את משכן השכינה,
לנצל רגעיו כל דקה בחייו,
ובוא יבא ברינה

דַּאֲתַגְזְרוּ, וּלְבַתֵּר וַיַּהֲרֹגוּ כָּל זָכָר. כַּגּוֹנוֹנָא דְּא
 עֲבַד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדָא דְלוֹי, דְּא
 מִשֶּׁה. בְּאֵינוֹן חֲמוּרִים בְּמִצְרַיִם. בְּקִדְמִיתָא
 דֶּם, וּלְבַתֵּר (שמות יג) וַיַּהֲרֹג יְיָ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וְגו'. הֵכָא בְּהַאי חֲמוּר פְּתִיב, וְאֵת כָּל
 חִילָם וְאֵת כָּל טַפָּם וְאֵת כָּל בְּהֵמָתָם וְגו'.
 הֵתָם בְּאֵינוֹן חֲמוּרִים פְּתִיב, (שמות יב) כָּלִי כֶסֶף
 וְכָלִי זָהָב וּשְׂמָלוֹת, וְכִתִּיב, (שמות יב) וְגַם עֶרֶב
 רֵב עָלָה אִתָּם וְצֹאן וּבִקְרָ וְגו'.

זָכָר. כְּמוֹ זֶה עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עַל יְדֵי לוֹי, זֶה מִשֶּׁה,
 בְּאוֹתָם חֲמוּרִים בְּמִצְרַיִם.
 בְּתַחֲלָה דֶּם, אַחַר כֵּן (שם) וַיַּהֲרֹג
 ה' כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'.
 כְּאֵן בְּחֲמוּר הַזֶּה כְּתוּב, וְאֵת כָּל
 חִילָם וְאֵת כָּל טַפָּם וְאֵת כָּל
 בְּהֵמָתָם וְגו'. שֵׁם בְּאוֹתָם
 חֲמוּרִים כְּתוּב, (שם) כָּלִי כֶסֶף
 וְכָלִי זָהָב וּשְׂמָלוֹת, וְכִתוּב (שם)
 וְגַם עֶרֶב רֵב עָלָה אִתָּם וְצֹאן
 וּבִקְרָ וְגו'.

וְשִׁמְעוּן וְלוֹי, דְּא קְאִים לְגַבֵּי הַאי חֲמוּר,
 וְדָא קְאִים לְגַבֵּי כָּל אֵינוֹן חֲמוּרִים,
 כְּלָהוּ בְּעוּ לְאַשְׁתַּתְּפָא בְּהַדִּיָּה דִיעֲקֹב קִדְשָׁא
 וְאַתְתַּקְּנוּ לְנִשְׁכָּא לִיה, וְאִיהוּ בְּבִנְיָ קְאִים
 לְגַבֵּייהוּ וְכִיִּיף לֹון תַּחֲוִיתִיה. הַשְׁתָּא דַעֲשׂוּ
 נִשְׂיָף לִיה וְלְבִנְיָ, מָאן יָקוּם לְגַבֵּייה, יַעֲקֹב
 וְיוֹסֵף. דְּא מִסְטָרָא דְּא וְדָא מִסְטָרָא דְּא.
 דְּכִתִּיב, (עובדיה א) וְהָיָה בֵית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית
 יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוּ לְקֶשׁ וְגו':

וְשִׁמְעוֹן וְלוֹי - זֶה עוֹמֵד אֲצֵל
 הַחֲמוּר הַזֶּה, וְזֶה עוֹמֵד אֲצֵל כָּל
 אוֹתָם חֲמוּרִים. כָּלֶם רְצוּ
 לְהַשְׁתַּתֵּף עִם יַעֲקֹב הַקְּדוֹשׁ
 וְנִתְקַנּוּ לְנִשְׂף אוֹתוֹ, וְהוּא בְּבִנְיָ
 עוֹמֵד לְגַבֵּייהָם וְכוּפָה אוֹתָם
 תַּחֲוִיתִי. עֲכָשׁוּ שַׁעֲשׂוּ נִשְׂף אוֹתוֹ
 וְאֵת בְּנָיָו, מִי יָקוּם מוּלוֹ? יַעֲקֹב
 וְיוֹסֵף, זֶה מִצַּד זֶה וְזֶה מִצַּד זֶה,
 שְׂכֻתוֹב (עובדיה א) וְהָיָה בֵית יַעֲקֹב
 אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוּ
 לְקֶשׁ וְגו'.

וַיִּסְעוּ וַיְהִי חֲתַת אֱלֹהִים עַל הָעָרִים אֲשֶׁר
 סָבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי
 יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּלָהוּ הוּוּ מִתְּפַנְשֵׁי, וְכַד
 הוּוּ חֲגָרִי זַיְיָנִי קָרְבָּא הוּוּ מְרַתְתִּי וְשִׁבְקִין לוֹן,
 וּבְגִין כֵּן וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב:

וַיִּסְעוּ וַיְהִי חֲתַת אֱלֹהִים עַל
 הָעָרִים אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא
 רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי, כָּלֶם הָיוּ מִתְּפַנְסִים, וּכְשֶׁהֱיוּ
 חוֹגְרִים כָּלִי זַיְיָן לְקָרְב, הָיוּ
 מְרַתְתִים וְעוֹזְבִים אוֹתָם, וְלִכְּן
 לֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב.

הַסִּירוּ אֵת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר וְגו'. הַסִּירוּ אֵת אֱלֹהֵי
 הַנֶּכֶר, אֵלִין אֵינוֹן דְּנִטְלוּ מִשְׁכָּם מְאִנֵּי
 כֶּסֶפָא וְדַהֲבָא דְהָוָה חֲקִיק עֲלֵייהוּ טַעֲנוּ
 דְּלָהוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, טַעֲוֹן הוּוּ מִכֶּסֶפָא
 וְדַהֲבָא. וַיַּעֲקֹב אֶטְמִין לוֹן תַּמָּן, בְּגִין דְּלֹא
 יִתְהַנּוֹן מִסְטָרָא דַעֲבוּדָה זָרָה, דְּאָסִיר לִיה
 לְבַר נֶשׁ לְאַתְהֵגֵי מַגִּיָּה לְעֵלְמִין.

הַסִּירוּ אֵת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר וְגו'.
 הַסִּירוּ אֵת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר - אֱלֹהֵם
 שְׁנִטְלוּ מִשְׁכָּם כָּלִי כֶסֶף וְזָהָב
 שְׁהִיָּה חֲקוּק עֲלֵייהֶם עֲבוּדָה זָרָה
 שְׁלָהֶם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, עֲבוּדָה
 זָרָה הָיוּ מִכֶּסֶף וְזָהָב, וַיַּעֲקֹב
 הִטְמִין אוֹתָם שֵׁם כְּדִי שְׁלֹא יִהְיוּ
 מִצַּד שֵׁל עֲבוּדָה זָרָה, שְׁאָסִיר
 לְאֵדָם לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חִזְקִיָּה הוּוּ אֲזִילֵי בְּאַרְחָא,
 אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה לְרַבִּי יְהוּדָה, מְאִי
 דְּכִתִּיב, (שמואל ב יב) וַיִּקַּח אֵת עֲטֹרַת מְלָכָם מֵעַל

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חִזְקִיָּה הָיוּ
 הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה
 לְרַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה שְׂכֻתוֹב
 (שמואל ב יב) וַיִּקַּח אֵת עֲטֹרַת מְלָכָם

מֵעַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָלָהּ כִּכְרֵי זָהָב
וְאֶבֶן יָקָרָה וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד.
וּשְׁנֵינֵי, שְׁקוּיָן בְּנֵי עֲמוּנָן מִלְּכָם
שָׂמוּ, וְזֶהוּ עֲטֹרַת מִלְּכָם. מִה
הִטְעַם וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד, וּמִה
הִטְעַם כְּתוּב שְׁקוּיָן, שֶׁהָיָה בְּשֵׂאֵר
אֱלֹהֵי הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה
כְּתוּב אֱלֹהֵי הָעַמִּים, אֱלֹהִים
אֲחֵרִים, אֵל נֹכְרִי, אֵל אֲחֵר, וּבִזְזָה
אָמַר שְׁקוּיָן אָחֵד.

אָמַר לוֹ, וּבְכָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים
עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה כִּף קָרָא לְהֵם
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכֻתוֹב (דברים
כ) וַתִּרְאוּ אֶת שְׁקוּצֵיהֶם וְאֶת
גְּלוּלֵיהֶם. וּמִה שְׂאָמַר וַיִּקַּח אֶת
עֲטֹרַת מִלְּכָם, שֶׁהוּא מִלְּכֹם - כִּף
הוּא וַדָּאִי. אֲלָא אֲמִי הִגַּתִּי, עַד
שֶׁלֹּא הִתְגַּדֵּר, אִזּוֹ הוּא שֶׁבַר אֶת
אוֹתָהּ עֲטֹרַת שֶׁל אוֹתוֹ מִלְּכֹם,
אוֹתָהּ דְמוּת שְׁחֻקָּהָ עֲלֶיהָ
וּפְגַם אוֹתָהּ, אִזּוֹ הוּא עֲשֵׂה אוֹתָהּ
הִתַּר לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה, וְהִיָּתָה עַל
רֹאשׁוֹ. וּבֵא וַיִּרְאֶה, שְׁקוּיָן בְּנֵי
עֲמוּנָן, נֶחֱשׁ אָחֵד בְּחֻקָּהָ עֲמָקָה
הִיָּה חֻקוֹק עַל אוֹתוֹ כְּתוּר, וְלִכְן
נִקְרָא שְׁקוּיָן, זִמְמָא.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֹּכְרִי,
אֵלֶיךָ שְׂאֵר נִשְׁיָן דְּהוּוּ מִיִּיתֵי בְּגוּיָהוּ כָּל
נְבֻזְבָּזָן דְּלֵהוּזָן. וְעַל דָּא כְּתוּב וַיִּתְּנוּ אֶל יַעֲקֹב
אֶת כָּל אֱלֹהֵי הַנֹּכְרִי. אֵלֶיךָ נִשְׁיָן, כָּל נְבֻזְבָּזָן
וְכָל טַעֲוּוֹן דְּדִהֲבָא וְכִסְפָּא. וַיִּטְמֹן אוֹתָם
יַעֲקֹב, בְּגִין דְּלֹא (דף קעג ע"ב) יִתְהַנּוּן מִסְטָרָא
דְּעֲבוּדָה זָרָה כְּלָל.

בֵּא רָאֵה שִׁיעֲקֹב אִישׁ שְׁלָם כִּפְלֵ
הִיָּה, וְהִיָּה נִדְבֵק בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא. מִה כְּתוּב? וְנִקְוָמָה וְנַעֲלָה
בֵּית אֵל וְנַעֲשֵׂה שֵׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל
הַעֲנָה אֲתִי בְיוֹם צְרָתִי וַיְהִי עֲמִדִי
בְּדִרְךָ אֲשֶׁר הִלְכְתִי. מִיד - וַיִּתְּנוּ
אֶת יַעֲקֹב. מִכָּאן שְׁצַרְיָה הָאֲדָם
לְשִׁבְחָתָא אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּלְהוֹדוֹת לוֹ עַל נִסִּים וְעַל טוֹבוֹת

רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָלָהּ כִּכְרֵי זָהָב וְאֶבֶן יָקָרָה וַתְּהִי עַל
רֹאשׁ דָּוִד. וַתְּנִינֵן, שְׁקוּיָן בְּנֵי עֲמוּנָן מִלְּכָם
שָׂמִיהּ. וְדָא הוּא עֲטֹרַת מִלְּכָם. מִאי טַעֲמָא
וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד. וּמִאי טַעֲמָא כְּתוּב שְׁקוּיָן.
דְּהָא בְּשֵׂאֵר טַעֲוּוֹן עֲמֻמָּא עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה
כְּתוּב אֱלֹהֵי הָעַמִּים, אֱלֹהִים אֲחֵרִים, אֵל נֹכְרִי,
אֵל אֲחֵר, וּבִהָאִי אָמַר שְׁקוּיָן חֵד.

אָמַר לֵיהּ, וּבְכָל טַעֲוּוֹן עֲמֻמָּא עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה הִכִּי קָרָא לֹן קְדָשָׁא בְּרוּךְ
הוּא, דְּכְתוּב, (דברים כג) וַתִּרְאוּ אֶת שְׁקוּצֵיהֶם
וְאֶת גְּלוּלֵיהֶם. וּמִה דְאָמַר וַיִּקַּח אֶת עֲטֹרַת
מִלְּכָם, דְּאִיהוּ מִלְּכֹם, הִכִּי הוּא וַדָּאִי. אֲלָא
אִימִי הִגַּתִּי עַד דְּלֹא אֲתַגִּיד, כְּדִין אִיהוּ תִּבְר
לָהּ לְהֵהוּא עֲטֹרַת דְּאִיהוּ מִלְּכֹם, הֵהוּא
דִּיּוֹקְנָא דְחֻקִּיק עֲלֵהּ וּפְגַמִּים לָהּ. כְּדִין אִיהוּ
עֲבַד לָהּ הִיתַר לְאֲתַהֲנִי מִנָּה וְהוֹת עַל רִישֵׁיהּ.
וְתֵא חֲזִי, שְׁקוּיָן בְּנֵי עֲמוּנָן, חֵד חוּיָא כְּסוּרְטָא
הֵוָה חֻקִּיק עַל הֵהוּא כְּתָרָא, וּבְגִין כִּף אִקְרִי
שְׁקוּיָן זִמְמָא.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֹּכְרִי,
אֵלֶיךָ שְׂאֵר נִשְׁיָן דְּהוּוּ מִיִּיתֵי בְּגוּיָהוּ כָּל
נְבֻזְבָּזָן דְּלֵהוּזָן. וְעַל דָּא כְּתוּב וַיִּתְּנוּ אֶל יַעֲקֹב
אֶת כָּל אֱלֹהֵי הַנֹּכְרִי. אֵלֶיךָ נִשְׁיָן, כָּל נְבֻזְבָּזָן
וְכָל טַעֲוּוֹן דְּדִהֲבָא וְכִסְפָּא. וַיִּטְמֹן אוֹתָם
יַעֲקֹב, בְּגִין דְּלֹא (דף קעג ע"ב) יִתְהַנּוּן מִסְטָרָא
דְּעֲבוּדָה זָרָה כְּלָל.

הָא חֲזִי, דִּיעֲקֹב גְּבַר שְׁלָם כְּכֹלָא הוּוָה,
וְהוּוָה מִתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּקִדּוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא.
מִה כְּתוּב, וְנִקְוָמָה וְנַעֲלָה בֵּית אֵל וְנַעֲשֵׂה
שֵׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַעֲוָנָה אוֹתִי בְיוֹם צְרָתִי וַיְהִי
עֲמִדִי בְּדִרְךָ אֲשֶׁר הִלְכְתִי, מִיד וַיִּתְּנוּ אֶל
יַעֲקֹב. מִכָּאן דְּבַעֲי כֵר נֶשׁ לְשִׁבְחָא לְקִדְשָׁא
בְּרוּךְ הוּא וּלְאֲוֹדָאָה לֵיהּ עַל נִסִּים וְעַל טְבָאן

שעשה עמו, זהו שכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי.

בא ראה, בהתחלה כתוב ונקומה ונעלה בית אל וגו', הכליל בניו עמו, ואחר כך כתוב ואעשה שם מזבח, ולא כתוב ונעשה, שהוציא אותם מכלל זה. מה הטעם? משום שעליו היה הדבר. יעקב תקן תפלת ערבית ודאי, והוא עשה מזבח ועליו היה הדבר, ומשום שהוא עבר כל אותן צרות מיום שברח מלפני אחיו, שכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, והם באו אחר כך לעולם, ועל זה לא הכניס אותם עמו. רבי אלעזר אמר, מכאן מי שנעשה לו נס, צריך להודות. מי שאוכל לחם בשלחן, הוא צריך לברך, ולא אחר שלא אכל דבר.

ויבן שם מזבח וגו'. בא ראה, כתוב ויבן שם מזבח, ולא כתוב ^[באלו המזבחות] שהעלה עליו נסכים ועולות, אלא משום שתקן אותה דרגה הראויה להתפארת. מזבח לה', לתקן דרגה תחתונה לחברה בדרגה עליונה, ועל זה ויבן שם מזבח - זו דרגה תחתונה. לה' - זו דרגה עליונה. ויקרא למקום אל בית אל - שם זה פשם העליון, משום שכשהאירה מהאם, אז כאמה בתה והכל אחד.

כי שם נגלו אליו האלהים - משום שהם לא נמצאים אלא בשכינה, שהרי שבעים היו שהם נמצאים תמיד עם השכינה, ושבעים קתדראות סביב השכינה, ועל זה פי שם נגלו אליו האלהים, במקום זה שהתגלה, שהרי כתוב והנה ה' נצב עליו.

ויער מעליו אלהים במקום אשר ער אתו. רבי שמעון אמר, מכאן שנעשה מרפכה קדושה עם האבות. ובא וראה, יעקב הוא

דעבד עמיה, הדיא הוא דכתיב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי.

הא חזי, בקדמיתא כתיב ונקומה ונעלה בית אל וגו', אכליל בניו בהדיה. ולבתר כתיב ואעשה שם מזבח ולא כתיב ונעשה. דאפיק לון מפללא דא, מאי טעמא, בגין דעליה הוה מלה. יעקב אתקין תפלת ערבית, ודאי. ואיהו עבד מדבחא ועליה הוה מלה, ובגין דאיהו עבר כל אינון עקתין מן יומא דערק קמיה דאחיה. דכתיב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, ואינון אתו לבתר לעלמא. ועל דא לא אעיל לון בהדיה. רבי אלעזר אמר, מכאן מאן דיתעביד ליה נסא, איהו בעי לאודאה. מאן דאכיל נהמא בפתורא, איהו בעי לברכא, ולא אחרא דלא אכיל מידי:

ויבן שם מזבח וגו', תא חזי, כתיב ויבן שם מזבח, ולא כתיב ^(כתבי מדרגות) דאפיק עליה נסכין ועלוון, אלא בגין דאתקין ההוא דרגא דאתחזי לאתתקנא. מזבח ליי, לאתקנא דרגא תתאה לחברא ליה בדרגא עלאה, ועל דא ויבן שם מזבח דא דרגא תתאה. ליי דא דרגא עלאה. ויקרא למקום אל בית אל, שמה דא כשמה עלאה. בגין דכד אתנהרא כדין פאמה בתה וכלא חד.

כי שם נגלו אליו האלהים, בגין דאינון לא אשתפחו אלא בשכינתא, דהא שבעין הוו דאינון משתפחי תדיר בהדי שכינתא, ושבעין קתדראי סחרניה דשכינתא. ועל דא כי שם נגלו אליו האלהים באתרא דא דאתגליא, דהא כתיב והנה יי נצב עליו:

ויער מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו, רבי שמעון אמר, מכאן דאתעביד

דבר אתו. רבי שמעון אמר, מכאן שנעשה מרפכה קדושה

רתיכא קדישא בהדי אבהן. ותא חזי, יעקב
איהו רתיכא קדישא עלאה דקימא לאנהרא
לסיהרא, ואיהו רתיכא בלחודוי. קדא הוא
דכתיב ויעל מעליו אלהים.

פתח ואמר, (דברים ד) פי מי גוי גדול אשר לו
אלהים קרובים אליו כני אלהינו בכל
קראנו אליו. תא חזי, כמה אינון חביבין
ישראל קמי קדשא ברין הוא, דלית לה עם
ולישן בכל עמין עובדי עבודה זרה דעלמא
דאית ליה אלהא דישמע לון, כמה דקדשא
ברין הוא זמין לקבלא צלותהון ובעותהון
דישראל בכל שעמא דאצטריף לון למשמע
צלותא דאינון בעאן, בגין ההוא דרגא
דלהון.

תא חזי, יעקב, קרי ליה קדשא ברין הוא,
ישראל. דכתיב לא יקרא שמך עוד
יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. ויקרא את
שמו, מאן ויקרא, דא שכנינתא. כמה דאת
אמר ויקרא אל משה. ויאמר לו אלהים.
לעיל אוקימנא ישראל דהא אשתלים בכלא
כדקא יאות, וכדין אסתלק בדרגיה ואשתלים
בשמא דא, ועל דא ויקרא את שמו ישראל
והא אתמר.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארמא,
אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, ודאי הא
דאמרת דיעקב שלימא דאבהן איהו, ואיהו
אחיד לכל סטרין, וקרא שמיה ישראל,
וכתיב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם
ישראל יהיה שמך. וכתיב ויקרא את שמו
ישראל. אמאי אהדר קדשא ברין הוא וקרא
ליה יעקב בכמה זמנין, וכלא קרון ליה יעקב
כמלקדמין. אי הכי, מהו ולא יקרא שמך
עוד יעקב.

מרפכה קדושה עליונה שעומדת
להאיר ללבנה, והוא מרפכה
לבדו. זהו שכתוב ויעל מעליו
אלהים.

פתח ואמר, (דברים ד) פי מי גוי
גדול אשר לו אלהים קרובים
אליו ככל קראנו. אליו בא ראה
כמה הם חביבים ישראל לפני
הקדוש ברוך הוא, שאין לה עם
ולישן בכל העמים עובדי עבודה
זרה שבעולם שיש לו אלוה
שישמע אותם כמו שהקדוש
ברוך הוא מזמן לקבל תפלות
ובקשות של ישראל בכל שעה
שהם צריכים להשמיע תפלה
שהם רוצים בשביל אותה דרגה
שלהם.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא קרא
ליעקב ישראל, שכתוב לא יקרא
שמך עוד יעקב כי אם ישראל
יהיה שמך, ויקרא את שמו. מי
ויקרא? זו שכנה, כמו שנאמר
ויקרא אל משה. ויאמר לו
אלהים, למעלה בארנו שהרי
נשלם בכל כראוי, ואז התעלה
בדרגתו ונשלם בשם זה, ועל זה
ויקרא את שמו ישראל, והרי
נתבאר.

רבי אלעזר ורבי יוסי היו
הולכים בדרך. אמר רבי יוסי
לרבי אלעזר, ודאי מה שאמרת
שיעקב בחיר האבות הוא, והוא
אחוז לכל הצדדים, וקרא שמו
ישראל, וכתוב לא יקרא שמך
עוד יעקב כי אם ישראל יהיה
שמך, וכתוב ויקרא את שמו
ישראל, למה חזר הקדוש ברוך
הוא וקרא לו יעקב בכמה
פעמים, והכל קראו לו יעקב כמו
מקדם? אם כן, מה זה ולא יקרא
שמך עוד יעקב?

אמר לו, לפה אמרת. פתח ואמר, (ישעיה מב) ה' כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה, פסוק זה פירושו. אבל בא ראה, כגבור יצא? גבור צריך לכתב! איש מלחמות צריך לכתב!

אָמַר הָרִי נִתְבָּאָר, ה' בְּכָל מְקוֹם זֶה רַחֲמִים, וְדַאי שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁמוֹ הוּא ה', שְׁכָתוּב (ישעיה מב) אָנִי ה' הוּא שְׁמִי וְרֵאיוֹנוֹ שֶׁלְפָעֲמִים נִקְרָא שְׁמוֹ אֱלֹהִים, וְהוּא דִּין בְּכָל מְקוֹם. אֲלֵא בְּזִמְנֵי שְׁמַתְרִבִּים הַצְדִּיקִים בְּעוֹלָם, ה' שְׁמוֹ, וְנִקְרָא בְּשֵׁם הַרַחֲמִים. וּבְזִמְנֵי שְׁמַתְרִבִּים הַרְשָׁעִים בְּעוֹלָם, אֱלֹהִים שְׁמוֹ, וְנִקְרָא בְּשֵׁם אֱלֹהִים. כִּן בְּזִמְנֵי שְׁעֵקֶב לֹא הָיָה בֵּין שׁוֹנָאִים וְלֹא הָיָה בְּאַרְץ אַחֲרַת, קָרָא לוֹ יִשְׂרָאֵל. וְכַאֲשֶׁר הָיָה בֵּין שׁוֹנָאִים אוֹ בְּאַרְץ אַחֲרַת, קָרָא לוֹ יַעֲקֹב.

אמר לו, עדין לא התישב הדבר שכתוב לא יקרא, והרי אנו קוראים לו. ומה שאמרת שכשהיה בין שונאים או בארץ אחרת קרא לו יעקב - בא ראה, כתוב (בראשית לו) וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פנען, והרי לא היה בארץ אחרת?

אמר לו, הרי בתחלה נאמר כמו שהקדוש ברוך הוא לפעמים נקרא ה' ולפעמים נקרא אלהים, כך גם לפעמים נקרא ישראל ולפעמים נקרא יעקב, והכל בדרגות ידועות. ומה שנאמר לא יקרא שמך עוד יעקב, להתישב בשם זה.

אמר לו, אם כך, הרי כתוב (שם יז) ולא יקרא עוד את שמך אברהם ויהיה שמך אברהם. אמר לו, שם כתוב ויהיה, ועל זה עומד באותו שם, אבל כאן לא כתוב ויהיה, אלא כי אם ישראל יהיה שמך, ולא

אמר ליה, שפיר קא אמרת. פתח ואמר, (ישעיה מב) יי כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, כגבור יצא, גבור מיבעי ליה. כאיש מלחמות, איש מלחמות מיבעי ליה.

אָמַר הָא אֲתָמֵר יִי בְּכָל אֲתֵר רַחֲמֵי אִיהוּ, וְדַאי (דף קענד ע"א) קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִי שְׁמִיה אִיהוּ, דְּכְתִיב, (ישעיה מב) אָנִי יִי הוּא שְׁמִי, וְרַחֲמִינֵי דְלְזִמְנֵי אֲתִקְרִי שְׁמִיה אֱלֹהִים וְהוּא דִּינָא בְּכָל אֲתֵר. אֲלֵא בְּזִמְנָא דְאַסְגִּיאוּ זַפְאִין בְּעֵלְמָא, יִי שְׁמִיה וְאֲתִקְרִי בְּשֵׁמָא דְרַחֲמֵי. וּבְזִמְנָא דְאַסְגִּיאוּ חֲיִיבִין בְּעֵלְמָא, אֱלֹהִים שְׁמִיה וְאֲתִקְרִי בְּשֵׁמָא דְאֱלֹהִים. כִּן בְּזִמְנָא דִּיעֲקֹב לֹא הָוּה בֵּין שׁוֹנָאִין וְלֹא הָוּה בְּאַרְעָא אַחֲרָא, קָרִי לִיה יִשְׂרָאֵל. וְכַד הָוּה בֵּין שׁוֹנָאִין, אוֹ בְּאַרְעָא אַחֲרָא קָרִי לִיה יַעֲקֹב.

אמר ליה, עדיין לא אתישבא מלה. דכתיב לא יקרא, והא אנו קרינו ליה. ומאי דאמרת דכד הוה בין שנאין או בארעא אחרא קרי ליה יעקב. תא חזי, כתיב, (בראשית לו) וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פנען, והא לא הוה בארעא אחרא.

אמר ליה, הא בקדמיתא אתמר, כמה דקודשא בריך הוא לזמנין אתקרי יי, ולזמנין אתקרי אלהים. הכי נמי לזמנין אקרי ישראל ולזמנין אקרי יעקב, וכלא בדרגין ידיען. ומה דאתמר לא יקרא שמך עוד יעקב, לאתישבא בשמא דא.

אמר ליה, אי הכי, הא כתיב, (בראשית יז) ולא יקרא עוד את שמך אברהם ויהיה שמך אברהם. אמר ליה, התם כתיב והיה, ועל דא קיימא בההוא שמא. אבל הכא לא כתיב והיה, אלא כי אם ישראל יהיה שמך. ולא

ולא כתוב והיה שמך ישראל, ואפלו בפעם אחת מספיק לו, כל שכן שלפעמים כך ולפעמים כך. וכשהתעטרו בניו בכהנים ולוים והתעלו בדרגות עליונות, אז התעטר בשם זה תמיד.

עד שהיו הולכים, אמר לו רבי יוסי לרבי נתבאר, הרי נתבאר שכשמתה רחל, נטלה הבית מי שצריך להפקן בשנים עשר שבטים כראוי. למה מתה רחל מיד? אמר לו, הרי להיות שכניה מתעטרת כראוי ולהיות אם הבנים שמחה, ובו שורה ולמעלה לטל הבית ולהפקן. ועל זה בנזמין הוא תמיד במערב ולא בצד אחר.

ובו שורה להפקן בשנים עשר שבטים, ובו שורה מלכות הרקיע להודע בארץ. וסוד זה, שכל התחלה שבאה להתודע, היא בקשיית, ועל זה יש בה דין של מות ומשם מתישבת.

כאן כשורצה להתפקן ולטל הבית, נעשה דין ברחל, ואחר כך התפקנה להתישב. כשורצה להודיע מלכות בארץ, שורה בדין, ולא מתישבת המלכות במקום כראוי עד שמתעורר דין בשאול לפי מעשיו, ואחר כך התישבה המלכות ונתקנה.

בא ראה, כל התחלה קשה ואחר כך נוחה. בראש השנה היתה התחלה קשה, שכל העולם נדון כל אחד ואחד לפי מעשיו, ואחר כך נוחה, סליחה וכפורים. משום שהראשית היא משמאל, ועל זה דינו קשים, ואחר כך מתעורר הימין, ועל זה נעשית נוחה.

כתיב והיה שמך ישראל, ואפילו בזמנא קדא סגי ליה, כל שפן דלזמנין כך ולזמנין כך. וכד אתעטרו בניו בכהני וליואי ואסתלקו בדרגין עלאין, פדין אתעטר בשמא דא תדיר.

עד דהוו אזלי, אמר ליה רבי יוסי לרבי אלעזר, הא אתמר דכד מיתת רחל נטלא ביתא מאן דאצטריף לאתתקנא בתריסר שבטין פדקא יאות. אמאי מיתת רחל מיד, אמר ליה, הא למהוי שכינתא מתעטרא פדקא יאות ולמהוי אם הבנים שמחה וביה שריא (לעלא) לנטלא ביתא ולאתתקנא. ועל דא בנזמין הוא תדיר במערב ולא בסטרא אחרא.

וביה שריא לאתתקנא בתריסר שבטין, וביה שריא מלכותא דרקייעא לאשתמודעא בארעא. ורזא דא, בכל שירותא דאתיא לאשתמודעא בקשיו איהו, ועל דא אית בה דינא דמותא ומתמן אתישבת.

הבא פד בעא לאתתקנא ולנטלא ביתא אתעביד דינא ברחל ובתר פן אתתקנת לאתישבא. פד בעא לאשתמודעא מלכותא בארעא שריא בדינא. ולא אתישבת מלכותא בדוכתא כדקא יאות עד דאתער דינא בשאול לפום עובדוי, ולבתר אתישבת מלכותא ואתתקנת.

הא חזי, כל שירותא תקיף ולבתר נייחא. בראש השנה שירותא תקיף. דכל עלמא אתדן כל חד וחד לפום עובדוי, ולבתר נייחא סליחה וכפורי. בגין דשירותא איהו משמאלא ועל דא דינוי תקיפין, ולבתר אתער ימינא ועל דא הוי נייחא.

וגין דשירותא איהו משמאלא ועל דא דינוי תקיפין, ולבתר אתער ימינא ועל דא הוי נייחא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ניגון "קול הזוהר" – אידיש #3

ניגון אני מאמין

אזוי נאנט מיר שטייען,
די ידן בעטען און שרייען,

ווען וועט משיח שוין זיין דא,
מיר ווארטן קוים, א שעה נאך א שעה,

פאר די צרות זאל קומען א סוף,
די בית המקדש זאל זיך בויען אויף,
וואס קענען מיר קינדער דערויף?

קומט'ס קינדער זיך צאם – נעמען,
די הארץ זיך אנווארעמען,

גרויסע און קליינע די זכיה האבן דא,
הערן "קול הזוהר" א שעה נאך א שעה,

בזכות התנא ר' שמעון, אלע גוטע השפעות אראפ קומען,
בגאולה שלימה בקרוב, צו אונז קומען.